

# РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Варна, 13.02.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова  
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова  
като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно гражданско дело № 20233000500417 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по въззивни жалби на всяка от насрещните страни в първоинстанционното производство срещу различни части на решение № 69/19.07.2023г., допълнено с решение № 75/24.08.23г., постановени по гражданско дело № 76 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Търговище, а именно:

**1. Въззивна жалба на Прокуратурата на РБ**, подадена чрез заместник-окръжен прокурор в ОП-Търговище, против решението **в частите му**, с която този въззивник е бил осъден солидарно с Министерство на вътрешните работи /МВР/ на Република България, гр.София, да заплати на Ц. Н. И. от гр.Търговище **сумата 160 000 лв.**, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение №50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС; както и **сумата 45 000 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от незаконното обвинение, иззета от адвокатската му кантора на 12.10.2012г., **ведно със законната лихва върху посочената**

главница, считано от датата на изземването на 12.10.2012г. до окончателното ѝ връщане; както и законната лихва върху главница от 6 000 лв. - парични средства, иззети и съхранявани като веществено доказателство по наказателното производство, считано от датата на отнемането ѝ - 12.10.2012г. до датата на връщането ѝ - 26.10.2021г.; двамата ответници са осъдени солидарно да заплатят на адвокат К. С. В. от Адвокатска колегия-гр.Търговище, адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. в размер на 15 420 лв. с ДДС, определено съразмерно на уважената част от претенциите, на осн. чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Счита се, че присъденото обезщетение в размер на 160 000 лв. е недоказано и неоснователно завишено, съобразно законовите изисквания за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, а присъдените обезщетения за имуществени вреди от 45 000 лв. и присъдени законни лихви, се считат за недоказани по основание и размер. Поддържа се, че по делото не е установено наличието на пряка причинна връзка между воденото наказателно производство и липсата на ангажименти на ищеца като адвокат за периода на висящност на наказателния процес от 10 години. Сочи се, че същият е бил в невъзможност да изпълнява професионалните си задължения в рамките на 2 месеца и 10 дни, в които му е била наложена мярка за процесуална принуда, но пък не е имало пречка в този период да бъде заместван от съпругата си, която също е адвокат. Освен това ищецът в началото на 2013г. е претърпял злополука и не по вина на обвинението е бил продължен периодът, в който той не е могъл да упражнява дейността си. По делото липсвали доказателства, извън показанията на съпругата му, за влошено здравословно състояние на ищеца. Не са били доказани и останалите неимуществени вреди на ищеца, поради което определеният размер на обезщетението им е несъответстващ на принципа за справедливост. Относно присъденото обезщетение за имуществени вреди в размер на 45 000 лв. се сочи, че по делото ищецът не е представил доказателства за придобиването на тази парична сума, а освен това съдът не е съобразил, че същата е била предмет на измамата, за която са били осъдени другите подсъдими по делото. Отделно от това, тази сума е била върната на 29.10.12г. на пострадалото лице „А. Б.“ ООД и актът на прокурора не е бил оспорен от ищеца. Сочи се още, че оправдаването на ищеца от ВКС е поради допуснато процесуално нарушение по повдигнатите пред съда обвинения и не са обсъждани по същество доказателствата за съучастие в измамата и вещно укривателство. Същите съображения са били изложени и относно паричната сума от 6 000 лв. и недължимостта на законна лихва върху същата. Претендира се отмяна на решението в осъдителните му части за присъждане на обезщетения за имуществени вреди, а относно обезщетението за неимуществени вреди се претендира същото да бъде намалено.

В депозирания в срок отговор от Ц. Н. И. на горната въззивна жалба, се

поддържа, че същата е неоснователна. Сочи се, че съпругата му е също адвокат, но това не означава, че тя е могла да замести ищеца в неговите дела. Освен това се излага, че работният компютър и телефоните на ищеца също са били иззети и това го е лишило от възможността да упражнява професията си. Поддържа се, че ищецът и съпругата му още в хода на досъдебното производство изрично са заявили, че иззетите от адвокатската му кантора парични средства са техни семейни такива. Сочи се, че по време на провеждането на делата не е имало спор, че сумата е на И., но тази в размер на 45 000 лв. наказателният съд не я е върнал, тъй като не е била налична по делото. Претендира се отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на решението в обжалваните му части.

**2. Въззивна жалба на Ц. Н. И. чрез адв. К. В., против решението, в частта му, с която отхвърлен иска му за присъждане на обезщетение за разликата над присъдения размер от 160 000 лв. до пълния предявен размер от 250 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК (съобразно уточнението, извършено с т. 6 от молба с вх. № 7563/02.11.23г.).** Счита се, че съдът неправилно е приложил изискванията на нормата на чл. 52 от ЗЗД при определянето на размера на дължимото обезщетение. Поддържа се, че професията на адвоката предполага модел на поведение, характеризиращ се с безукорно поведение, честност, морал и добросъвестност. Поради това при повдигнато обвинение за извършено умишлено престъпление от адвокат и при условие на широко медийно оповестяване на случая, обществеността проявява повишена чувствителност. Отделно от това ищецът е имал дълъг стаж и в органите на НАП и поради това е бил разпознаваем в обществото. Поради това той е претърпял неимуществени вреди с по-значителен интензитет, още повече, че е бил сочен за „мозъка“ на престъпната група от органите на МВР. В случая е бил нарушен всякакъв разумен срок на продължителност на наказателното преследване, накарнени са били основни права на ищеца. Счита се, че по делото са били ангажирани достатъчно доказателства за установяване на твърдените неимуществени вреди. Допълнително увеличение на преживения стрес е и обстоятелството, че И. е бил оправдан поради това, че той не е бил привлечен по обвинение, за което е бил внесен обвинителен акт и е нямало процесуална възможност от страна на ВКС да санира този пропуск. Всичко това обосновава присъждането на по-висок размер на обезщетението. Претендира се да бъде отменено решението в обжалваната му част и да се уважи изцяло исковата претенция за неимуществени вреди, както и да се присъди адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв.

В депозирания в срок отговор на въззивната жалба от Прокуратурата на

Република България чрез зам. окръжен прокурор в ОП-Търговище, се поддържат изцяло съображенията, изразени и във въззивната жалба на този ответник. Счита се, че здравословните проблеми е следвало да се установят чрез писмени доказателства за проведени консултации със специалисти или проведено лечение. Оспорват се и всички съображения на въззивника за доказаност на другите неимуществени вреди. Не се отрича факта, че прокуратурата е допуснала груб пропуск, който не е могъл да бъде saniран от ВКС и поради това се е стигнало до оправдателната присъда на ищеца. Счита се обаче, че това не е довело до увеличаване на стреса у ищеца, защото ако не било допуснато нарушението, то и изходът от делото би могъл да бъде друг.

Отговор на тази въззивна жалба не е подаден от Министерство на вътрешните работи.

**3 . Въззивна жалба на Министерство на вътрешните работи, гр. София**, подадена чрез юр.к. П. С., против решението, в частите му, с които то е осъдено солидарно с Прокуратурата на Република България да заплати на Ц. Н. И. от гр.Търговище **сумата 160 000 лв.**, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл.210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение №50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС; както и **сумата 45 000 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от незаконното обвинение, иззета от адвокатската му кантора на 12.10.2012г., **ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на изземването на 12.10.2012г. до окончателното ѝ връщане;** както и **законната лихва върху главница от 6 000 лв.** - парични средства, иззети и съхранявани като веществено доказателство по наказателното производство, **считано от датата на отнемането ѝ - 12.10.2012г. до датата на връщането ѝ - 26.10.2021г.;** двамата ответници са осъдени солидарно да заплатят на адвокат К. С. В. от Адвокатска колегия-гр.Търговище, адвокатско възнаграждение по чл.38, ал. 2 от ЗАдв. в размер на 15 420 лв. с ДДС, определено съразмерно на уважената част от претенциите, на осн.чл.10, ал. 3 от ЗОДОВ. Счита се, че решението в обжалваните му части е недопустимо по отношение на МВР, а по същество – неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и необосновано. Сочи се, че според ТР № 5/15.06.15г. по т.д. № 5/13г. на ОСГК, по искове по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата се представлява от ПРБ и разследващите органи в основните структури на МВР, но не и самото МВР. Съгласно установената съдебна практика, разследващите полицаи не действат под ръководството на

министъра на вътрешните работи, а под ръководството и надзора на прокурора, който непосредствено следи за законосъобразността на разследването. В случая обаче отговорността на МВР не се ангажира поради извършени дейности във връзка с разследването, а поради незаконосъобразни действия на ръководството на МВР при или по повод извършването на административна дейност. Директорите на ОД на МВР не са разследващи органи, а административни ръководители на тези основни структури на МВР. Извършените от тях действия да изнесат информация пред средствата за масово осведомяване, са във връзка с извършваната от тях административна дейност. Евентуални вреди от това следва да се претендират на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и по реда на АПК, което прави решението по настоящото дело по отношение на МВР недопустимо. Освен това надлежно пасивно легитимиран ответник по ЗОДОВ е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. След като се твърдят вреди от действия на служители на ОД на МВР-Търговище, то и това юридическо лице следва да е надлежен ответник по делото (чл. 7 от ЗОДОВ). Относно осъдителната част на обжалваното решение за присъдена сума от 160 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди, се поддържа, че е постановено в нарушение на нормата на чл. 52 от ЗЗД, тъй като фактите неправилно са подведени под материалната норма и присъденото обезщетение е в необосновано висок размер. Счита се, че ищецът по настоящото дело не е провел успешно пълно и главно доказване за наличието на неимуществени вреди над обичайните като интензивност и вид. В тази насока са изложени подробни съображения, изведени от съдебната практика и събрания по настоящото дело доказателствен материал, както и съобразно конкретно установените по делото факти, отнесени към критериите при определяне на размера на обезщетението. Неоснователен се счита и уваженият с обжалваното решение иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 45 000 лв., ведно със законната лихва от изземването на сумата до окончателното ѝ връщане. Счита се, че по делото не е било доказано ищецът да е бил собственик на тази парична сума и с изземването ѝ той да е претърпял загуба. Поддържа се, че въпросът за принадлежността на тази парична сума, е бил решен в наказателното производство, тъй като с постановление на РП-Търговище от 29.10.12г., същата е била върната на собственика ѝ „А. Б.“ ООД по реда на НПК. Ищецът е бил страна в наказателното производство, но не е обжалвал това постановление. В този случай се поддържа, че ищецът може да насочи иска си против дружеството, което неоснователно се е обогатило, ако поддържа, че самият той е собственик на паричната сума. Допълва се, че ако парите са били СИО, то ищецът не може еднолично да претендира връщането на цялата сума и да предявява чужди права. Оспорва се и решението в частта

му, с която е присъдена законна лихва върху сумата от 6 000 лв. като се счита, че в тази част решението е недопустимо, тъй като не е присъден определен, а определяем размер. Претендира се обезсилване на решението в обжалваните му части по отношение на МВР, а евентуално – отмяната му, ведно с присъждане на разноски за двете инстанции, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение.

В депозирания в срок отговор от Ц. Н. И. на тази въззивна жалба се поддържа, че същата е неоснователна. Сочи се, че отговорността на МВР е ангажирана, тъй като са били изнесени данни пред средствата за масова информация по конкретното ДП, но без надлежно разрешение от наблюдаващия прокурор. Освен това са били предоставени данни, от които е могло да бъде идентифицирана личността на ищеца, използвани са били и квалификации, които са обидни за него и подвеждащи обществеността, като вкл. е било определено и наказание. Счита се, че са неоснователни оплакванията против определянето на размера на обезщетението за неимуществени вреди, имайки предвид конкретните факти по делото. Изложено е, че тъй като сумата от 45 000 лв. не е била налична по наказателното дело и поради това не е била върната на ищеца от наказателния съд. Претендира се отхвърляне на въззивната жалба на МВР.

**С молба с вх. № 7563/02.11.23г.** ищецът И. е уточнил по размер акцесорната си претенция за присъждане на законна лихва върху главницата от 45 000 лв. за периода от 12.10.12г. до подаване на исковата молба на 18.04.23г. – **претендира се законна лихва в размер на 48 252 лв.** Посочено е още, че исковата молба е предявена против Министерство на вътрешните работи, гр. София, представлявано от министъра на вътрешните работи, тъй като съгласно чл. 180 от действалия към 12.10.12г. ЗМВР, директорите на ОД на МВР се назначават и освобождават от министъра на вътрешните работи, поради което и исковете са предявени към органа, който издава акта за назначаването, а не против органа, в който е бил назначен съответния директор.

**С молба с вх. № 7801/13.11.23г.** ищецът И. е уточнил имуществената си претенция за присъждане на законна лихва върху главницата от 6 000 лв. за периода от 12.10.12г. до 26.10.21г. – **претендира се осъждането на ответниците да заплатят сумата от 5 510 лв.**

В с.з. пред въззивния съд наведените оплаквания и изразени становища от всяка от страните се поддържат чрез процесуални представители, а въззивникът И. – и лично. С молба от 18.01.24г. адв. Г. като процесуален представител на въззивника И. е посочил, че въз основа на задължителна съдебна практика на ВКС, обезщетенията по чл. 2 и чл. 26 от ЗОДОВ се определят глобално. Поради това, че ищецът не е предявявал претенция за обезщетение на вредите от неразглеждане на делото му в разумен срок по чл.

26 от ЗОДОВ, то това следва да се вземе предвид при определянето на глобалното обезщетение за претърпените неимуществени вреди и иска е основателен в пълния му предявен размер. Освен това по настоящото дело не са били претендирани и направените разноски за защита в наказателното дело. Определя воденото срещу ищеца наказателно производство като дело „шамар“, имащо за цел недопустимо да се въздейства върху И., който е работил основно по обвинения за икономически престъпления на територията на област Търговище, а бивш началник от ОД на МВР-Търговище, понастоящем е част от структурите на „А. Б.“ ООД. Това е посочено като допълнителен аргумент за присъждане обезщетение в най-висок размер, което да послужи като санкция за ползващия такива неморални и противоправни методи.

Въззивните жалби са подадени в срок, от страни с правен интерес от обжалването на обжалваем съдебен акт и при надлежна представителна власт. Отстранени са и нередовностите на исковата молба в посочените от въззивния съд насоки.

**За да се произнесе настоящият състав на съда съобрази следното от фактическа и правна страна, относимо към предмета на въззивното производство:**

В исковата си молба, подадена на 18.04.23г., ищецът Ц. Н. И. е твърдял, че на 10.10.12г. в 18:30ч. е бил задържан в кантората си в гр. Т. и отведен в ареста на МВР. На 11.10.12г. е бил привлечен като обвиняем за тежки умишлени престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК и е бил задържан под стража с постановление на прокурор по ДП № 182/12г. на ОД на МВР-Търговище, водено и срещу още три лица. На 11.10.12г. е било проведено претърсване в адвокатската кантора на ищеца и са били иззети работния му компютър и периферни устройства (принтер и флаш памети), както и всички мобилни телефони и СИМ карти, както и сумите от 51 000 лв. и от 100 евро, които били негови лични средства. Установено било, че по време на задържането на ищеца в МВР за периода от 10.10.12г. до 11.10.12г. в кантората му е било проникнато с взлом. На 12.10.12г. с акт на съда е била определена мярка за неотклонение (МНО) на ищеца „Задържане под стража“, която с определение от 17.10.12г. е била променена в „Домашен арест“. На 17.10.12г. е било извършено претърсване и в дома на ищеца, при което е бил иззет компютъра на сина му. С определение по ЧНД № 746/12г. на РС-Търговище е било наложено обезпечение на наказанието „конфискация“ чрез налагане на запор върху банковите сметки на ищеца, без ограничение на размера. С определение от 21.12.12г. МНО е била изменена в по-лека. На 01.01.13г. ищецът е бил приет за лечение в МБАЛ гр. Т. поради счупване на крака. Същият не е могъл да посрещне

разходите за лечението си, предвид иззетите му парични средства на 11.10.12г. и запорираните банкови сметки. Това наложило съпругата му да търси заем от техни близки. На 08.01.12г. е бил внесен обвинителен акт в съда за посочените по-горе тежки умишлени престъпления, но с разпореждане от 18.03.14г. по НОХД № 124/14г. на РС-Горна Оряховица актът е бил върнат на прокурора за отстраняване на допуснати нарушения. На 10.11.14г. е бил внесен нов обвинителен акт, но същият отново е бил върнат на прокурора за отстраняване на нарушения и за новото му внасяне в съда в 1-месечен срок. По молба на ищеца и на основание действащия към посочения момент чл. 369 от НПК, съдът е констатирал, че от момента на привличането му като обвиняем на 11.10.12г. до подаване на молбата на 21.07.15г. са изтекли 2 г., 9 мес. и 10 дни, от които делото е престояло в съда 8 мес. и 12 дни, поради което на прокурора е даден 3-месечен срок за внасянето му в съда. В депозирания на 01.03.16г. в съда обвинителен акт са били внесени нови обвинения, за които ищецът не е бил привлечен като обвиняем. По образуваното НОХД № 175/16г. на РС-Горна Оряховица обвинението против ищеца е било за това, че: за времето от 14.09.12г. до 21.09.12г. в гр. Т. и гр. В., в съучастие като помагач на К. Ст. К., П. Б. Е., К. Ив. К. и с посредствения извършител Р. А. Г., обещал помощ след деянието – че ще получи предмета на престъплението с оглед подялбата му; набавил средства като създал имейл адрес, на който приел документи относно сделката „продажба“; съставил фактура за плащане; след подписване и подпечатване ги предал на представител на ощетеното дружество, с цел да набави за себе си и за посочените три лица – К., Е. и К., имотна облага, с което умишлено ги улеснил след предварителен сговор помежду им, да възбудят у Кр. Д. от гр. Варна заблуждение, че земеделски производител Р. Г. ще му продаде и достави 700 тона царевица и с това причинил на „А. Б.“ ООД, гр. Варна имотна вреда в големи размери – 312 000 лв., като измамата е извършена от повече от две лица, предварително сговорили се за нейното извършване – престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК. Поискано е налагането на ефективно наказание „лишаване от свобода“. С присъда от 21.11.17г. съдът е признал ищеца за невинен и го е оправдал по повдигнатото обвинение. Присъдата е била протестирана от прокурора и в ОС-Велико Търново е било образувано ВНОХД № 378/17г., по което е била постановена присъда от 07.02.19г., с която първоинстанционната присъда по отношение на ищеца е била отменена и съдът го е признал за виновен за престъплението, за което е било внесено обвинението. Наложено му е било наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години и на осн. чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението му с изпитателен срок от 5 години. По подадената от ищеца касационна жалба е било образувано НОХД № 502/19г., по което е било постановено от ВКС



решение № 135/18.07.19г., с което осъдителната присъда е била отменена и делото е било върнато за разглеждане от друг състав на съда. По повторно образуването пред ОС-Велико Търново ВНОХД № 244/19г. е била постановена присъда № 108/10.10.19г. и ищецът отново е бил признат за виновен по повдигнатите му обвинения и му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години и на осн. чл. 66, ал. 1 от НК е отложено изпълнението му с изпитателен срок от 5 години. Ищецът е обжалвал и тази присъда и с решение № 64/06.08.20г. по НОХД № 62/20г. ВКС е приел, че липсват мотиви и на втората осъдителна присъда и че не са изпълнени дадените предходни указания, поради което отменил присъдата и върнал отново делото на въззивния съд за ново разглеждане. С присъда № 18/26.10.21г. по ВНОХД № 291/20г. ОС-Велико Търново е признал ищеца за виновен по повдигнатото му обвинение и го осъдил на 11 месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е било отложено за срок от 3 години. Съдът е постановил връщането на изетите от ищеца суми от 6 000 лв. и сума от 100 евро. Въз основа на предприетото от ищеца ново обжалване е било образувано пред ВКС касационно дело № 337/22г., по което е постановено решение № 20152/12.01.23г., с което същият е бил признат за невинен и оправдан по повдигнатите обвинения. В съдебния си акт ВКС е приел, че осъждането на ищеца е било постигнато по внесен от прокуратурата в съда обвинителен акт, с който недопустимо е било изменено обвинението, без да му бъде предявено постановление за привличане в това му качество по реда на чл. 225, вр. чл. 219 от НПК. Сочи се, че с оглед нарушения стандарт на чл. 6 от ЕКЗПЧОС, допуснат в процеса от прокуратурата, съдът като последен страж на справедливостта, при невъзможност за ново връщане на делото за разглеждане по същество, взел единственото справедливо решение, след 10 години наказателно преследване.

Въз основа на изложеното ищецът твърди, че в деня на задържането му по реда на ЗМВР е бил лишен, както от парични средства, така и от всякаква възможност да осъществи връзка с близките си, тъй като са му били иззети всички телефони и СИМ карти. Няма възможност да предупреди клиентите си и съда по насрочените вече дела, че не може да изпълнява адвокатските си задължения. Освен това ищецът бил в шок от начина на действие на полицейските служители, осъществили ареста и претърсването на адвокатската му кантора, тъй като в последната били съхранявани документите, касаещи осъществяването на защита по дела на клиенти. Счита, че изземването на посочените документи, съдържащи лична информация на клиенти и лични вещи, са представлявали груба намеса в личния му живот, дом и кореспонденция, превишаваща разумните граници и нарушаваща професионалната адвокатска тайна. Това е нарушило нормата на чл. 33 от ЗАдв. и чл. 8 и чл. 13 от ЕКЗПЧОС. Разбиването на кантората на ищеца по

време на престоя му в ареста от 10.10.12г. до 11.10.12г., не е било разследвано от полицията. Налице е било грубо, небрежно и непропорционално действие на правоохранителните органи спрямо ищеца, който е бил възмутен като адвокат. Освен това ищецът е бил шокиран и от наложената му МНО и изпитал страх за това, че ще предаде доверието на своите клиенти. В продължение на 10 години ищецът е работил в защита на държавните интереси като юрисконсулт в МФ, а от 4 години бил адвокат. Изведнъж целият му живот е бил съсипан от обвинение, че е извършил измама в големи размери и вещно укривателство, за които се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от 1г. до 8г. Бил е емоционално и психически сринат от страха да не загуби работата, колегите и приятелите си, уважението и доверието на близките; от липсата на парични средства за живот и грижа за семейството. На 12.10.12г. директорът на ОД на МВР, гр. Търговище и началникът на отдел „Противодействие на икономическата престъпност“ са дали брифинг пред журналисти, на който са обявили, както факти и обстоятелства около задържането на ищеца, иззетата от офиса му сума, направили са квалификации за проявеното от него поведение при задържането като „нагло“ и „неприсъщо“; бил обявен за „основен двигател на измамата“. Ищецът е бил посочен с инициали, възраст и професия, което било достатъчно за неговото идентифициране от хората в гр. Т. и областта. Новината била разпространена в национални и местни медии, а в сайт за практикуващи адвокати ищецът е бил определен като „тарикат“, „лицемер“, „лъжец“, „измамник“, който ще загуби адвокатските си права, защото го очаква затвор. Всичко това е съсипало ищеца психически, тъй като не знаел как да обясни на колеги и близки, че изложеното не е доказано в съда и не е вярно. Наложило се да използва лекарска помощ, за да се справи със стреса и негативните мисли, които го тормозели до самия край на делото. Сринати били професионалният авторитет и доброто му име. Отделно от това на ищеца е било много тежко да обяснява на \*-годишния си син, чиито компютър бил иззет на 17.10.12г. от дома им, че това, което се говори за баща му, следва да бъде доказано по несъмнен начин. Въпреки това детето е изпитвало непрекъснат страх и срам пред приятелите и съучениците си, че баща му е „адвокат-измамник“ и че ще остане без работа. Това наложило детето да посещава периодически психолог. Ищецът твърди, че за периода от 10.10.12г. до 18.08.14г. е бил лишен от правото си на труд като адвокат, тъй като е бил иззет работния му компютър и всички документи по дела на клиентите му, правото на комуникация чрез иззетите технически средства. Запорът върху банковите му сметки бил вдигнат на 05.08.14г. и поради това за период от близо 2 години ищецът е бил лишен от възможността да ползва личните си средства дори и за неотложни нужди. Всичко това е довело до непрекъснат стрес, гняв и тревожност от факта, че ищецът като юрист, не може да се защити адекватно, не може да се

чувства пълноценен за семейството си и лишен от елементарни лични права и достойнство. Чувствал през целия период на наказателното дело отдръпването на някои свои колеги, унижение и страх да не загуби правото си да практикува своята професия. Тъй като съпругата на ищеца, която също е адвокат, е поела не само тежестта да го защитава пред съда, но и да понесе тежестта на грижата за издръжка на семейството в продължение на 2 години, това допълнително е рефлектирало върху преживяванията му. Ищецът излага още, че въпреки оправдателната присъда, именно поради допуснатото от прокуратурата процесуално нарушение, решаващата касационна инстанция е била принудена да го оправдае по повдигнатите обвинения, без да разглежда делото по същество на доказателствата. Счита, че поради това за в бъдеще ищецът ще продължи да изпитва психологически тормоз. Отправените искания са били ответниците да бъдат солидарно осъдени да му заплатят: обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 250 000 лв., ведно със законната лихва от оправдателната присъда на ВКС – 12.01.23г. до окончателното изплащане на сумата; сумата от 45 000 лв., представляваща лични парични средства, иззети на 11.10.12г. от адвокатската му кантора при извършеното претърсване и изземване, **ведно със законна лихва от 11.10.12г.** (съобразно уточнение, направено в първото по делото с.з.) до окончателното ѝ изплащане, както и законната лихва върху сумата от 6 000 лв. представляваща лични парични средства, иззети на 11.10.12г. от адвокатската му кантора при извършеното претърсване и изземване, **за периода от 11.10.12г. до датата на връщането ѝ на 26.10.21г.**

В депозирания от ответната страна Прокуратурата на Република България отговор, исквете са определени като допустими, но неоснователни. Оспорено е твърдението, че иззетите парични средства в размер на 45 000 лв. са били лични на ищеца, тъй като не са представени никакви доказателства по делото в тази насока. Освен това тази сума е била върната на собственика ѝ „А. Б.“ ООД с постановление от 29.10.12г., което не е било оспорено от ищеца. По същия начин е оспорена претенцията за заплащане на законна лихва върху сумата от 6 000 лв., тъй като липсват доказателства за нейния произход и собствеността. Оспорва се, че вследствие на наказателното дело против ищеца, същият е останал без клиенти, защото поради наложените му със санкция на съда МНО, той е бил ограничен само в рамките на 2 месеца и 10 дни. След възстановяването си по повод претърпяната злополука, същият през цялото време си е работил като адвокат. Поддържа се, че по делото липсват доказателства за влошено психическо състояние на ищеца, както и за другите посочени вреди, а освен това и за причинна връзка на същите с воденото наказателно производство. Изложено е, че прокуратурата не е разпространявала данни за разследването и наказателното производство, нито е злоупотребявала с данните, съдържащи се в иззетите като веществени

доказателства документи, свързани с юридическата практика на И.. Евентуално, оспорва се размера на предявената претенция за неимуществени вреди като прекомерен, съобразно принципа за справедливост. Освен това се сочи, че съдебният процес е бил воден в друг град и заседанията са протичали без представители на медиите.

Ответникът Министерство на вътрешните работи не е депозирало отговор на исковата молба. В първото по делото с.з. неговият представител е поддържал, че предявените против министерството искове са неподсъдни на граждански съд, тъй като фактите, на които са основани претенциите, сочат на извършена административна дейност от служители на МВР, изразяваща се в оповестяване пред медиите на информация във връзка със задържането на ищеца.

Съобразно така наведените от ищеца в исковата молба твърдения по фактите, както и формулираният петитум, сочат на искове с правна квалификация **по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ** – претендира се присъждане на обезщетения за описаните в исковата молба неимуществени и имуществени вреди, настъпили като последица от повдигането и поддържането на незаконно обвинение в наказателно производство, продължило в нера разумен срок от общо над 10 години. Обезщетението в такава хипотеза се определя глобално като съдът в мотивите на решението си следва да обсъди и критериите за бавно правосъдие и по чл. 2б, ал. 2 от ЗОДОВ, както и да посочи частта, която се присъжда за вредите от неразумния срок на производството (т. 1 от ТР № 1/27.11.23г. по т.д. № 1/22г. на ОСГК на ВКС).

С оглед произнасянето на първоинстанционния съд по така въведените като основания на иска факти, подведени под хипотезата на приложимата материалноправна норма и в рамките на отправеното искане, решението в обжалваните му от страните части се явява допустимо (уточненият размер на претенцията за законна лихва върху сумата от 6 000 лв. за период, изтекъл преди подаване на исковата молба, следва да бъде взет предвид при произнасянето на въззивния съд).

Съгласно трайно установената задължителна практика (ППВС № 4/23.12.1968 г. и ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, както и във формираната по реда на чл. 290 и сл. /отм./ от ГПК практика на ВКС по приложението на чл. 52 от ЗЗД/) понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ правнорелевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за

неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, дали ищецът е оправдан, респ. - наказателното производство е прекратено по всички обвинения или по част от тях, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, дали е взета и вида на взетата мярка за неотклонение; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Значение има и обстоятелството как се е отразило повдигнатото обвинение на професионалния живот на ищеца, когато то е за умишлено престъпление в област, в която е професионалната реализация на обвиняемия, неговото съдебно минало, наличието или липсата на предишни осъждания. Обезщетението за неимуществени вреди от деликта по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт. В този смисъл неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди, които могат, и поначало са различни във всеки отделен случай, тъй като част от гореизброените критерии и обстоятелства, релевантни за определяне размера на дължимото обезщетение, могат да са подобни или дори еднакви (по вид или в количествено измерение) при съпоставка на отделни случаи, но изключително рядко те могат да са идентични изцяло.

От материалите на приобщените към доказателствения материал ДП № 182/12г. на ОД на МВР-Търговище, първоинстанционното НОХД № 175/16г. на РС-Горна Оряховица, ведно с всички предхождащи го или съпътстващи съдебни дела и такива за инстанционен контрол въззивни и касационни наказателни дела, се установяват следните обстоятелства:

Досъдебното производство е **започнало на 10.10.12г.** с провеждането на разпит на свидетел и след подаден заявителски материал от представляващия „А. Б.“ ООД съдружник Кр. Д., с оплакване за извършена измама, от която са настъпили вреди за дружеството в големи размери – 632 400 лв. (т. I, л. 1); Д. е посочил като измамили го лица, намиращите се в същия момент в адвокатския офис на адвокат Цв. И. – самият адвокат и Р. А., както и намиращият се на друго посочено място П. Е.; всички лица са били отведени в полицейското управление на гр. Т. (т. I, л. 3).

С Постановление от **11.10.11г.** на разследващ полицай, предявено на ищеца и неговите двама адвокати Т. и И.а (съпруга на ищеца), Ц. И. е бил привлечен като обвиняем в извършване в гр. Търговище на продължавано за периода от 13.08.12г. до 10.10.12г. престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, с което е причинил имотна вреда на посоченото по-горе дружество в размер на 632 400 лв. На същата дата е бил проведен и разпит в качеството му на обвиняемо лице (т. VI, л.45-46). С постановление от същата дата 11.10.12г. на прокурор при РП-Търговище, е било **постановено задържането под стража на ищеца в качеството му на обвиняем, за срок от 24 часа** (от 17:30 ч. на 11.10.12г. до 17:30 ч. на 12.10.12г.), до довеждането му пред съда (т. VI, л. 56).

На 11.10.12г. около 17:30 ч. е било извършено и посещение с участието на обвиняемия И. в наетия от него адвокатски офис с оглед осъществяване на претърсване и изземване на веществени доказателства. В съставения във връзка с извършеното претърсване и изземване в адвокатския офис **протокол** е записано, че обвиняемият И. доброволно е предал мобилен телефон и сим карта, компютърна конфигурация. Отделно от това са били иззети договор за правна помощ и съдействие от 22.09.12г., сключен с Р. Г. и разписка от 24.09.12г., подписана от Р. Г.. В надстройката на секция е била намерена найлонова торбичка, в която имало три стека с опаковани банкноти, поставени в пачки – първите два стека с банкноти от по 10 лв. и от по 20 лв., а третият стек – с банкноти от по 50 лв. и от по 100 лв. Върху пачките е имало бандероли с печат „У. В.“ с посочени дати. Отделно в шкаф в бюрото е била намерена черна чантичка с бележник, в която е имало 60 бр. банкноти с номинал по 100 лв. и банкнота с номинал 100 евро. Обвиняемият е предал доброволно и 2 бр. флаш памети. Допълнително са били иззети и документи: копие на личната карта на Р. Г., № на банкови сметки на последния, пълномощно с нотариална заверка на подписа на Р. Г. за упълномощаване на Цв. И., както и лист сметка/фактура с № и дата от 14.09.12г. В протокола са отразени и саморъчно написаните от И. обяснения: възразява срещу изземването на компютърната конфигурация, 2 бр. флаш памети и документи, които не касаят делото, на осн. чл. 33 от ЗАДв.; **възразява срещу изземването на паричните средства, за които е дал обяснение, в размер на 6 000 лв.и 100 евро**; допълва, че предвид обстоятелството, че офиса му е бил разбит по време, когато е бил задържан, то оспорва, че са негови всички вещи, които не е предал доброволно (т. I, л. 63-66). От даденото от ищеца писмено сведение се установява, че при пристигането в офиса му са заварили външната врата разбита. При последвалият оглед и претърсване на офиса, обвиняемият не е установил липси на вещи или ценности, но не е сигурен дали не липсват документи. При претърсването се установило, че в офиса му има голяма сума, която не е негова и няма обяснения, тъй като не е бил в

кантората си от 17:00 ч. на 10.10.12г. (т. I, л. 39). Предадените доброволно от ищеца вещи са описани в протокол от 11.10.12г., приложен в т. I, л. 77.

На **12.10.12г.** е било изменено повдигнатото на ищеца обвинение като е посочено, че престъплението е извършено след предварителен сговор с П. Е. и с цел да набави за себе си имотна облага – престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК (т. VI, л. 47). Последвал е нов разпит на ищеца като обвиняем, в който освен поддържаното искане за отвод на разследващите, е повторено изявлението, че той не носи отговорност по повод намереното в кантората му, освен за посочените от него изрично вещи и парични ценности, както и тези, които е предал доброволно, тъй като е било налице разбиване на входната врата на офиса по време, когато ищецът е бил задържан в полицията за срок от 24 часа. Отражено е **възражението на ищеца срещу изземването на парични средства в размер на 6 000 лв., представляващи 60 банкноти по 100 лв., тъй като е бил посочен техният произход** и като законно придобити, следва да бъдат върнати на съпругата му, защото те нямат касателство по един или друг повод към евентуалната престъпна дейност (т. VI, л. 48-49).

С определение от **12.10.12г.** по ЧНД № 744/12г. на РС-Търговище по искане на РП-Търговище спрямо И. е била взета **постоянна МНО „Задържане под стража“** (т. VI л. 57-60).

С определение от **12.10.12г.** по ЧНД № 746/12г. на РС-Търговище по искане на РП-Търговище е било допуснато обезпечение на наказанието „конфискация“ чрез налагане на запор върху банкова сметка на обвиняемия Цв. И. (т. IV, л. 76). Обезпечението е било отменено с определение от **30.07.2014г.** по ЧНД № 611/14г. на РС-Горна Оряховица (т. VI, л. 151-152).

С определение от **17.10.12г.** по ВЧНД № 232/12г. на ОС-Търговище е била изменена МНО по отношение на И. в по-лека – **„Домашен арест“** (т. VI, л. 61-63).

На **17.10.12г.** от дома на ищеца са били иззети подробно описани мобилни телефони, СИМ карти и батерии, компютърна конфигурация с мултимедийно устройство, както и 60 бр. банкноти с номинал от 10 лв. В протокола е отразено възражението на ищеца, че паричните средства са на съпругата му и чрез изземването им семейството му е оставено без прехрана (т. I, л. 83-84).

С подадена на 12.10.12г. молба от „А. Б.“ ООД е било отправено искане да се разреши иззетите като веществени доказателства парични суми от Р. Г., Ц. И. и П. Е. да бъдат върнати на дружеството, тъй като последното е превело парични средства в общ размер от 632 400 лв. с платежни нареждания на 17.08.12г. и на 21.09.12г. по издадени от ЗП Р. Г. фактури, а намерените в посочените лица средства са на дружеството. **С постановление от 29.10.12г.** на прокурор от РП-Търговище е установено, че от кантората на адв. И. е била

иззета сумата от 45 000 лв. (описана по купюри и пачки). Отбелязано е, че при съставянето на протокола за претърсване и изземване, обвиняемият И. не е посочил от кого и по какъв повод е получил тази сума. Поради това и въз основа на представените от дружеството към цитираната по-горе молба документи е прието, че иззетата сума от кантората на адв. И. в размер на 45 000 лв., е собственост на „А. Б.“ ООД, поради което е разпоредено връщането на тази сума на дружеството. Указано е, че постановлението може да бъде обжалвано пред по-горестоящата прокуратура в 7-дневен срок от получаването му. Същото е било връчено лично на И. **на 30.10.12г. и** няма доказателства същият да го е обжалвал. Сумата е била предадена на представляващ търговското дружество на 07.11.12г. (т. IV, л. 80-91, л. 96-97).

Междувременно, **на 19.10.12г.** адв. Д. И.а като пълномощник на Цв. И. е сезирала РП-Търговище с искане за връщане на иззетата от кантората му на 11.10.12г. сума от 6 000 лв. и иззетите на 17.10.12г. сума от 600 лв. и компютърна конфигурация от дома им. За първата сума е посочено, че същата е лична на И. и има основание за нейното получаване, за което е съставен съответен документ – договор за правна помощ и съдействие, по който е изплатен хонорар. Представено е копие на цитирания договор (т. IV, л. 110-111). С постановление на РП-Търговище от 31.10.12г. е върната сумата от 600 лв., а с постановление от **11.01.13г.** е била върната компютърната конфигурация (т. IV, л. 115 и л. 129). Другите иззети вещи, представляващи телефони, флаш памети и слушалки са били върнати на обвиняемия с постановление от **18.08.14г.**, въз основа на подадена **още на 28.04.14г.** молба за това (т. VI, л. 129, л. 161-164).

С **определение от 21.12.12г.** по ЧНД № 953/12г. на РС-Търговище е била изменена взетата спрямо обвиняемия И. МНО „Домашен арест“ с по-лека такава – „Подписка“ (т. VI, л. 66-67). През времетраенето на МНО „Домашен арест“ (за периода от 17.10.12г. до 21.12.12г.), на обвиняемия И. е било разрешавано с нарочни постановления на наблюдаващия прокурор, **да се явява като пълномощник на свои клиенти по конкретно посочени съдебни дела:** на 15.11.12г. по НОХД № 791/12г. на РС-Търговище, на 22.11.12г. по НАХД № 732/12г. на РС-Търговище, на 06.12.12г. по НОХД № 18/11г. на ОС-Търговище и на 19.12.12г. по НАХД № 732/12г. на РС-Търговище (т. IV, л. 162-176).

На 30.08.13г. е бил проведен разпит на ищеца като обвиняем, в който той се е възползвал от правото си да не дава обяснения и да не даде образци на текст и цифри като сравнителен материал. На **11.11.13г. ищецът е бил привлечен като обвиняем** и за престъпление по **чл. 215, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК** (че за времето от 28.08.12г. до 31.08.12г. в гр. Ш. и гр. Р. с цел да набави за себе си и за други посочени лица имотна облага, придобил и спомогнал да бъдат отчуждени чужди движими вещи – сумата от 8 000 лв.,



собственост на „А. Б.“ ООД, за които знаел, че са придобити чрез престъплението измама). Последвал е и разпит на И. във връзка с новопредявеното обвинение – т. VI, л. 52-53. Материалите по разследването са били предявени на И. на 09.12.13г., а на 10.12.13г. е изготвено постановление от разследващия полицаи с мнение за предаване на четиримата обвиняеми на съд (т. VI, л. 115, 117-119). В рамките на досъдебното производство са били проведени освен множество разпити на свидетели и обвиняеми, претърсвания и изземвания на веществени доказателства, но и няколко експертизи – компютърна, психиатрична, графическа и счетоводна.

На 10.01.14г. е бил внесен обвинителен акт срещу четиримата обвиняеми в РС-Търговище – НОХД № 31/14г. Поради отвод на съдиите от този съд и невъзможността да участват поради процесуална забрана за друга част от магистратите, делото е изпратено на ВКС за определяне на друг съд, който да го разгледа. С определение от 03.02.14г. по ЧНД № 165/14г. на ВКС, I н.о. делото е било изпратено за разглеждане на РС- Горна Оряховица. Образуваното в този съд НОХД № 126/14г. е било прекратено с **разпореждане от 18.03.14г.** и делото върнато на прокурора за отстраняване на посочени процесуални нарушения.

Въз основа на подадена от И. молба на 13.05.14г. до РС-Търговище с искане за връщане на иззетите от кантората му суми от 6 000 лв. и 100 евро, телефони и компютърна конфигурация, както и иззетите от дома му телефони, е било образувано ЧНД № 421/14г., което поради постановени нови отводи от съдиите, е изпратено на ВКС за определяне на друг компетентен съд. С определение от 10.07.14г. по КЧНД № 941/14г. на ВКС, II н.о.искането за промяна на подсъдността е било оставено без разглеждане и делото е изпратено на вече определения РС-Г. Оряховица.

От съдържанието на **определение № 511/14.08.15г. по ЧНД № 556/15г. на РС-Г. Оряховица (т. VI, л. 273-275)** се установява следното: по молбата на И. от 13.05.14г. с искане за отмяна на наложен заповед върху банковата му сметка е било образувано ЧНД № 611/14г. на РС-Г. Оряховица, който се е произнесъл с определение от 30.07.14г. по реда на чл. 234, ал. 9 от НПК. По жалба на И. с правно основание чл. 111, ал. 3 от НПК (срещу отказ на прокурора за връщане на веществени доказателства) е било образувано ЧНД № 730/14г. на РС-Г. Оряховица, който се е произнесъл с определение от 09.09.14г. (в т. VI, л. 180-181). Въз основа на подадена от „А. Б.“ ООД молба за обезпечение на бъдещ граждански иск в наказателното производство, е било образувано ЧНД № 805/14г. на РС-Г. Оряховица, по което е било постановено определение от 02.10.14г. с отказ да се уважи молбата. С определение от 02.10.14г. по ВЧНД № 393/14г. на ОС-Велико Търново това определение е било отменено и е било допуснато исканото обезпечение чрез

налагането на заповест по отношение на иззетата като ВД сума от 6 000 лв. и 100 евро от обвиняемия И. (т. VI, л. 191-196). Подадена е била нова жалба от И. с правно основание чл. 111, ал. 3 от НПК, по която е било постановено определение от 17.10.14г. по ЧНД № 828/14г. на РС-Г. Оряховица. По молба на И. с правно основание чл. 368, ал. 1 от НПК е било образувано ЧНД № 863/14г. на РС-Г. Оряховица, по което с определение от 10.11.14г. искането е било оставено без уважение. Последвало е ново искане на И. с молба по гл. XXVI от НПК, по което с определение от 11.02.15г. по ЧНД № 80/15г. на РС-Г. Оряховица съдът се е произнесъл. Подадена е била още една молба от И. с правно основание чл. 368, ал. 1 от НПК, по която е било образувано ЧНД № 392/15г. на РС-Г. Оряховица, който се е произнесъл с определение от 15.06.15г. Без посочени данни за предмета на делата е посочено, че са били образувани и ЧНД № 506/15г., ЧНД № 507/15г. и ЧНД № 508/15г. на РС-Г. Оряховица.

С посоченото определение № 511/14.08.15г. по ЧНД № 556/15г. на РС-Г. Оряховица, образувано отново по молба на И. с искане за ускоряване на производството, съдът е приел, че от момента на привличането му като обвиняем на 11.10.12г. до подаване на последната молба на 21.07.15г. са изтекли 2 г., 9 м. и 10 дни, без да се включва времето, през което делото е било в съда (общо 8 месеца и 12 дни). Поради това досъдебното производство е било върнато на прокуратурата, на която е дадена възможност в 3-месечен срок да го внесе с обвинителен акт, с предложение за споразумение или да го прекрати.

С **постановление от 04.09.15г.** ищецът е бил привлечен като обвиняем в извършването на престъпление от общ характер, а именно: за това, че за времето от 28.08.12г. до 31.08.12г. в гр. Ш. и гр. Р., при условията на продължавано престъпление, с посредственото извършителство на Р. Г., с цел да набави за себе си и за останалите трима обвиняеми имотна облага, придобил и спомогнал да бъдат отчуждени чужди движими вещи – сумата от 8 000 лв., собственост на „А.“ Б.“ ООД, за които знаел, че са придобити от другите трима обвиняеми чрез престъплението измама – престъпление по чл. 215, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК; и за това, че за времето от 21.09.12г. до 10.10.12г. в гр. Т. и в гр. В., при условията на продължавано престъпление, действащ като помагач, умишлено улеснил извършването на престъплението чрез даване на съвети, разяснения, отстраняване на спънки, след предварителен сговор и в съучастие като съизвършители с Е., К. и К. и с посредственото извършителство на Р. Г., с цел да набави за себе си и за останалите трима обвиняеми и за Р. Г. имотна облага, възбудил заблуждение в управителите на „А.“ Б.“ ООД, че ще достави 700 тона царевица, като с това причинил на дружеството имотна вреда в големи размери - 312 000 лв. – престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр.

чл. 20, ал. 4 от НК. На същата дата е бил проведен и разпит на обвиняемия. На 09.10.15г. на ищеца е било предявено разследването (т. VI, л. 281-282, л. 290).

Въз основа на внесен в съда на 12.11.15г. нов обвинителен акт срещу четиримата обвиняеми е било образувано НОХД № 866/15г. на РС-Г. Оряховица, което с разпореждане от 08.01.16г. е било прекратено и делото върнато за отстраняване на посочените нарушения и внасяне след това на делото в 1-месечен срок.

Въз основа на обвинителен акт от 26.02.16г. е било образувано НОХД № 176/16г. на РС-Г. Оряховица. По същото са били насрочени **общо 9 открити съдебни заседания**, в които И. е участва. В две от откритите съдебни заседания не са били провеждани процесуални действия и ход на делото не е бил даден, но не по причина поведението на ищеца (на 20.04.16г. и на 26.09.16г.). Първоинстанционният съд е приел, че актуалното обвинение против обвиняемия И. е повдигнато с последния внесен в съда обвинителен акт и тъй като в последния не се съдържа обвинението по чл. 215 от НК, е приел, че същото е отпаднало. По такова обвинение съдът не се е произнесъл. Производството пред първоинстанционния съд е приключило с постановяването на **присъда от 27.11.16г.**, с която подсъдимите К. и Е. са били признати за виновни в извършването на престъпленията, за които са им били повдигнати обвинения, а подсъдимите К. и И. са признати за невинни по повдигнатите им обвинения по чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Срещу оправдателните присъди е бил подаден протест от прокурора, по който е било образувано ВНОХД № 314/18г. на ОС-Велико Търново. С определение от 29.08.18г. същото е било прекратено и делото върнато на първоинстанционния съд за администриране на подадения протест. На 15.10.18г. въз основа на повторно изпратения протест е било образувано ВНОХД № 378/18г. на ОС-В. Търново. По същото са били проведени **3 открити съдебни заседания**, в които лично е участвал И.. С постановената **на 07.02.19г. присъда**, първоинстанционната присъда в протестираните части е била отменена и двамата подсъдими са били признати за виновни – подсъдимият И. е признат за виновен, че за периода от 14.09.12г. до 21.09.12г. в гр. Т. и гр. В., в съучастие като помагач с останалите трима подсъдими и с посредствения извършител Р. Г., осъществил действия, квалифицирани като престъплението измама и с това причинил имотна вреда на „А. Б.“ ООД в големи размери – 312 000 лв., на осн. чл. 210, ал. 1, т. 2 и т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК и му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, което е отложено за изпълнение за срок от 5 години.

Въз основа на подадени от К. и И. жалби е било образувано КНОХД №

502/19г. на ВКС, II н.о., по което е било проведено **1 открито с.з.**, в което се явил лично И.. С **решение от 18.07.19г.** въззивната присъда е била отменена и делото върнато на въззивния съд за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила. По образуваното ВНОХД № 244/19г. на ОС-В. Търново е било проведено **1 открито с.з.**, в което И. е участвал лично. С **присъда от 10.10.19г.** въззивният съд отново е признал двамата подсъдими К. и И. за виновни в извършването на квалифицираната измама и на ищеца е било определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, което е отложено за изпълнение за срок от 5 години. Въз основа на подадените от двамата подсъдими жалби е било образувано КНОХД № 62/20г. на ВКС, III н.о., по което след проведено **1 открито с.з.**, в което е взел участие И., е било постановено решение от 06.08.20г., с което и втората въззивна присъда е била отменена и делото отново върнато на въззивния съд за ново разглеждане от друг състав.

По образуваното ВНОХД № 291/20г. на ОС-В. Търново е проведено съдебно следствие чрез събиране и проверка на доказателства. Проведени са били **4 открити съдебни заседания**, в които лично е участвал И.. В с.з. на 22.02.21г. подсъдимият И. е дал обяснения, в които сочи, че изнетата от кантората му сума от 6 000 лв. е негова и това винаги го е твърдял, обяснявайки, че тя е остатък от по-голяма сума. Допълнил, че единственото му възражение е било, че не носи отговорност за събитията, случили са между 10.10.12г. и 11.10.12г. в кантората му чрез нейното разбиване, тъй като в този период той е бил задържан. Обяснил е, че има договор за правна помощ с Р. Г. и договор за управление със същото лице, но не желае и няма смисъл да обяснява тези договори (л. 90 от делото). С **присъда от 26.10.21г.** К. и И. отново са били признати за виновни в извършването на посочените престъпления – И. - по чл. 210, ал. 1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК. На същия е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 11 месеца, което е отложено за изпълнение за срок от 3 години. Подсъдимият И. е бил оправдан за това да е осъществил деянието в съучастие като помагач на К.. На **осн. чл. 301, ал. 1, т. 11 от НПК** съдът с **присъдата си е постановил вещественото доказателство – сумата от 6 000 лв. и 100 евро да бъде върната на подсъдимия И..**

Въз основа на подадените жалби от К. и И. е било образувано КНОХД № 337/22г. на ВКС, I н.о., по което е било проведено **1 открито с.з.**, в което е участвал И.. С **решение от 12.01.23г. ВКС** е отменил въззивната присъда в частта, с която подсъдимият И. е признат за виновен и осъден за посоченото престъпление и го е оправдал по повдигнатото му обвинение. В мотивите си ВКС е приел, че наказателният процес в съдебната му фаза е бил проведен по обвинителен акт, с който съществено се изменят фактическите обстоятелства,

без подсъдимият И. да е бил привлечен като обвиняем съгласно чл. 225 от НПК. На този етап от развитието на производството обаче с оглед чл. 354, ал. 5 от НПК, ВКС е приел, че липсват процесуални способности за преодоляване на допуснатото процесуално нарушение във връзка с правото на защита. Поради това е прието, че осъждането на подсъдимия И. е постигнато при процесуален порок, който в това производство следва да бъде преодолян чрез оправдаването му по повдигнатото обвинение, с което той ще бъде компенсиран в достатъчна степен за ограничените му процесуални права и ще се постигне стандартът по чл. 6 от ЕКЗПЧОС.

Видно от представените с исковата молба разпечатани на хартиен носител публикации в местни и национални медии, че е бил отразен даденият на 12.10.12г. брифинг за журналисти от директора на ОД на МВР-Търговище комисар Ст. П. и началникът на отдел „Противодействие на икономическата престъпност“ гл. инсп. Ем. Ив.. На същия е била оповестена информацията относно започналото досъдебно производство за извършена спрямо варненска фирма измама в големи размери – над 600 000 лв. Служителите на МВР са описали механизма на извършване на измамата, назовавайки участниците с техни инициали. Посочили, че тъй като сумите били големи, се налагало ползването на адвокатска защита и поради това е участвал адвокат от Т., който е изготвил всякакви документи и прехвърлил част от парите от една банка в друга. Адвокатът е посочен с възрастта и инициалите си Ц. И. Директорът на полицията е определил държането на адвоката като „абсолютно нагло“ и като един от „основните двигатели на измамата“. Допълнил е, че досъдебното производство е все още в начална фаза и предстои да бъдат направени експертизи и да бъде получена информацията от банки и други институции. Посочено е и предвиденото наказание за престъплението по чл. 210 от НК. Последвали са и негативни оценки и коментари по този повод в социалните мрежи, касаещи самия ищец в качеството му на адвокат, който е извършил престъпление (л. 113-114 от първоинстанционното дело).

Липсват доказателства за последващо оповестяване на информацията за развитието на този наказателен процес.

От показанията на разпитаната като свидетел съпруга на ищеца, които съдът преценява с оглед нейната заинтересованост в негова полза, се установява, че вечерта на 10.10.12г. тя е получила обаждане от съпруга си, който ѝ казал, че бил задържан от органите на МВР. Свидетелката разбрала, че той има нужда от адвокатска защита и тъй като тя също е адвокат, веднага тръгнала към полицията. Тогава ищецът ѝ заявил, че не желае майка му и сестра му да го посещават, както и тяхното дете. Бил е много разстроен, тъй като свидетелката е трябвало да носи цялата отговорност за всичко в семейството. Когато ищецът се прибрал у дома с МНО „домашен арест“,

свидетелката му е донесла служебния си компютър, за да има той достъп до социалните мрежи. Тогава ищецът е разбрал за дадения от полицаите брифинг. Първоначално е бил ядосан, но после започнал да се разстройва. В този период ищецът започнал да получава паник-атаки и непрекъснато се обвинявал, че е причинил негативни емоции и преживявания на семейството и близките си. Паник-атаките ищецът получавал периодично при по-силен стрес, но свидетелката не може да посочи на година по колко такива са били преживявани. Предвид изземването на телефоните на ищеца, той е комуникирал чрез телефона на свидетелката, след като тя се връщала у дома. По-късно, когато се върнал на работа, ищецът закупил ваучер за телефон, за да могат клиентите му да се свързват с него. Сочил, че за преодоляване на стреса е посетил лекар и е започнал да приема медикаменти – „Ат.“, добавки за нервите и стомаха. След ареста на ищеца и изземването на парични средства от кантората (съхранявани от ищеца там, за да не бъдат откраднати и същите били приготвени с оглед нуждата от закупуване на лекарства за онкологично болният ѝ баща), семейството останало без пари. Свидетелката пояснява, че в кантората на ищеца били държани, както негови, така и нейни, но и общи на двамата пари. Не знае обаче колко са били паричните им средства в кантората. Предвид паричните затруднения, свидетелката била принудена да вземе заем от своя приятелка, за да предостави средствата на баща си. Предвид иззетите средства и наложения заповед, семейството не е разполагало с финансови средства и свидетелката започнала да прави постъпки за банков заем. Последвало и счупването на крака на ищеца, за чието лечение също се изисквали значителни парични средства. Получила заем от приятел на ищеца. Когато съпругът ѝ започнал да се движи с патерици, той започнал да посещава и кантората си в опит да възстанови практиката си. Свидетелката сочи, че въпреки много близките отношения с майка си и сестра си, ищецът е разрешил контактите си с тях, тъй като те все го питали как се чувства и какво става с разследването и това го напирало. Част от колегите на ищеца започнали да избягват контакти с него, но друга част не променили отношението си по никакъв начин. В първите 3 дни от задържането на И., синът им, който тогава е бил на \* години, не е разбрал за това обстоятелство, тъй като свидетелката му е казала, че баща му е в командировка. След това все пак го е информирала за случващото се с баща му, а и самото дете, използвайки компютъра на майка си, е получило допълнителна информация. Започнал да задава въпроси дали всички арестувани после биват осъдени. Свидетелката е съветвала сина си как да се държи в училище, но въпреки това той също е имал „няколко тъмни епизоди“ – бил разстроен и пред депресивно състояние, което наложило ползването на консултации с психолог и психиатър. Свидетелката споделя още, че преди всяко съдебно заседание двамата са се подготвяли и ищецът е бил напрегнат.

Преди произнасянето на присъдите ищецът е бил с очакването, че това ще приключи, но след това е последвал срыв при постановяване на осъдителни присъди. Отново приемал антидепресанти и очаквал датата на следващото дело. След постановяване на окончателната оправдателна присъда от ВКС у ищеца е настъпило облекчение, защото при осъдителна присъда е щял да загуби адвокатските си права, а той винаги е искал да бъде адвокат.

Свидетелят Ат. е клиент на ищеца в качеството му на адвокат, тъй като дружеството му имало две дела. Свидетелят научил за задържането на ищеца от брифинга, даден от началника на ОД на МВР-Търговище, излъчен по телевизията. Тогава свидетелят е бил изправен пред дилемата дали да продължи да работи с ищеца и да му вярва като адвокат и като човек или да търси друг адвокат. Избрал да продължат съвместната си работа, но поради липсата на комуникация (ищецът бил лишен от телефони и електронна поща и бил под домашен арест) трябвало да изчака година-две преди да му възложи делата си. Свидетелят сочи, че е разбрал, че „има някаква постановка“ в случая и затова се е доверил на ищеца. След започване на наказателното производство ищецът е станал нервен, започнал да повтаря някои думи, бил изтормозен.

Свидетелят Р. познава ищеца още от 2006г., когато му е възложил като адвокат да го представлява по 4-5 дела. И този свидетел е научил от новините за ареста на ищеца. Опитал да се свърже с него по телефона, но нямало връзка. Тогава позвънил на съпругата му и получил сведения за ареста. Свидетелят споделя, че техните семейства били приятелски и взаимно си ходели на гости поне веднъж месечно, за да играят карти. По време на престоя на И. в ареста, свидетелят е посетил съпругата му и предложил помощта си. Ново посещение направил веднага след претърсването на дома им, който той заварил много разхвърлян, а Д. И. плачела. След това свидетелят многократно е ходил в дома им, но ищецът все говорил, че е невинен и отказал да води делата му. След около месец обаче свидетелят отново върнал папките с делата си на ищеца и тогава той ги взел, но му казал все пак да си търси друг адвокат, защото не знаел докога ще бъде такъв. Свидетелят споделя, че когато И. си счупил крака, съпругата му отново била разстроена и споделила, че нямат пари. Тогава свидетелят им предоставил 5 000 лв., за да плащат за лечението на ищеца. Споделя още, че заедно с ищеца и още 4-5 човека, си пиели всяка сутрин кафето. При приближаването на неговото дело той ставал изнервен, неадекватен и притеснен. По този повод приятелите се шегували с него. За едно от делата свидетелят е транспортирал ищеца и видял, че той целият бил облян в пот. Знае, че И. пиел лекарства, но не знае какви. Пътувайки за едно от делата си към гр. В. Т., ищецът катастрофирал край гр. А.. Тогава се наложило свидетелят отново до го транспортира. След окончателното приключване на делото, ищецът събрал

приятелите си да се почерпят, но самият той не се чувствал комфортно – черпил, но нямал настроение.

Свидетелят П. работи в болницата в гр. П., която ищецът обслужва като юрист. Отделно от това свидетелят като лекар-хирург е консултирал ищеца по медицински въпроси във връзка със здравословното му състояние, насочвайки го към съответни специалисти – психолог, психиатър. Не може да посочи точно имената на лекарите – единият специалист назовава като П., а другият – д-р Б.. Свидетелят сочи, че преди делата ищецът изпадал в сериозна депресия, паник-атаки и други неща. По тази причина използвал лекарства след извършени консултации. След приключване на делата ищецът вече бил по-спокоен.

От извършена служебна справка в регистрите на българската адвокатура се установи, че първоначалното вписване на ищеца като адвокат е от 04.12.2009г.

**Въз основа на така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:**

Съдът намира, че са налице хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 3 и чл. 26 от ЗОДОВ – налице е било повдигнато спрямо ищеца обвинение в извършване на престъпление, по което същият е бил оправдан, както и нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото му в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от ЕКЗПЧОС. От това са последвали неимуществени и имуществени вреди за ищеца и доколкото същите са в причинна връзка и непосредствена последица на незаконния наказателен процес, следва да бъдат компенсирани, съответно възстановени, чрез присъждането на съответните обезщетения.

Съобразно приетото в ТР № 5/15.06.15г. по т.д. № 3/13г. на ОСГК на ВКС, по чл. 2 ЗОДОВ държавата носи обективна отговорност за незаконно причинени вреди от дейността на правозащитните органи. Според чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Това задължение на държавата произтича от чл. 7 от Конституцията и от Конвенцията. То трябва да отговаря и на нейните стандарти. Като страна по ЕКЗПЧОС България е поела конкретни задължения за осигуряване на ефикасни вътрешноправни средства за обезщетяване на увредените лица. Дори само един правозащитен орган да представлява държавата, то това не би могло по никакъв начин да наруши принципа за пълно обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При условие, че съдът не представлява държавата по исковете с правно основание чл. 2, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 ЗОДОВ, а тя е представлявана от Прокуратурата на РБ и разследващите органи, също ще се получи обезщетение в пълна степен за самостоятелното



увреждащо действие на незаконното задържане под стража, за отделните вреди от постановената осъдителна присъда на една или повече съдебни инстанции, която присъда впоследствие е отменена. С постановяването на незаконна осъдителна присъда, дори и когато не е влязла в сила, се потвърждава основателността на обвинението на съответния етап от наказателния процес и се определя наказание. Отговорността на държавата по искове с правно основание чл.2 ЗОДОВ, независимо от правозащитния орган, който я представлява, се определя съобразно всички обстоятелства, които обуславят тези вреди. Тази отговорност е обективна и законодателят е предвидил държавата да се представлява от различни органи по искове за обезщетение за вреди, включително и от съда, за да променят практиката си и да се предотврати за в бъдеще нарушаване правата на гражданите.

Съобразно приетото в Решение № 157 от 21.12.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4776/2017 г., III г. о., при иск по чл. 2 ЗОДОВ Прокуратурата на РБ е легитимираният процесуален субституент на държавата във всички случаи, за които не е посочен изрично друг орган, както е разяснено с приемането на в ТР № 5/2015 г. по т. д. № 5/2013 г. ОСГК. Въпреки това, ако увреждането е причинено едновременно от незаконни действия и актове на повече от един правозащитен държавен орган (Прокуратурата на РБ и разследващите органи) и вредата следва да се обезщети глобално, то е възможно всички те както посочени от ищеца ответници да представляват държавата в качеството им на процесуални субституенти. Възможността държавата да се представлява от различни органи по искове за обезщетение за вреди се допуска от законодателя и не е отречена в съдебната практика на ВКС (реш. № 490/2013 г. по гр. д. № 1427/2011 г. I. г. о, реш. по гр. д. № 652/2011 г. IV г. о и др.) поради това съответните органи да променят практиката си и да не допускат за в бъдеще незаконни актове и действия.

Към датата на привличането на ищеца като обвиняем на 11.10.12г., той е бил на \* години и е упражнявал адвокатска професия в гр. Т. въз основа на вписването си в местната адвокатска колегия на 04.12.2009г., т.е. с адвокатски стаж от около 3 години (в тази връзка показанията на св. Р., че възлагал дела на ищеца като адвокат от 2006г., не отговарят на установените по делото факти). Наведените твърдения в исковата молба, че преди да стане адвокат ищецът е работил като юрисконсулт към НАП не са подкрепени с доказателства по делото. Същият е бил семеен и съпругата му също е упражнявала адвокатска професия. Двамата са имали син, който по неоспорени от ответниците твърдения, наведени в исковата молба, към 2012г. е бил на \* години. На 11.10.12г. ищецът е бил привлечен като обвиняем за тежко престъпление по см. на чл. 93, т. 7 от НК, с два квалифициращи признака, за което е предвидено наказание лишаване от свобода от 1 до 8 години, както и конфискация до ½ от имуществото на виновния - чл. 210, ал.

1, т. 5, вр. чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. По обвинение с тази правна квалификация (макар и с промяна във фактическата обстановка и в размера на имотната вреда в последвалите предявени обвинения) е било проведено и цялото наказателно производство в двете му съдебни фази. На 11.11.13г. на ищеца е било повдигнато обвинение и за друго тежко престъпление - по чл. 215, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което обаче е прието от първоинстанционния съд по НОХД № 176/16г. на РС-Г. Оряховица, че с оглед на актуално внесения обвинителен акт, не се поддържа от прокуратурата – виж протокола от 26.04.16г. на л. 57 от това дело. Поради това и произнасяне на първоинстанционния и на инстанционните съдилища по това второ обвинение липсва. При това положение следва да се приеме, че за осъждане по обвинението за извършено престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК, ищецът е могъл да се чувства застрашен за периода от 11.11.13г. до 26.04.16г. (малко над **2 години и 5 месеца**).

В началото на наказателното производство на ищеца последователно са били наложени двете най-тежки мерки за неотклонение – „задържане под стража“ за периода от 11.10.12г. до 17.10.12г. **(7 дни)** и „домашен арест“ за периода от 17.10.12г. до 21.12.12г. **(2 месеца и 4 дни)**. След това е била определена най-леката мярка за неотклонение „подписка“. Безспорно първите две МНО са били свързани с ограничаване правото на свободно придвижване на ищеца, а първата – и на свободна комуникация и осъществяване на контакти със своите близки и клиенти, имайки предвид, че ищецът е бил адвокат. В рамките на незаконно проведеното наказателно производство против ищеца са били постановени на 3 пъти осъдителни присъди с налагане на наказание „лишаване от свобода“, чието ефективно изпълнение е било отложено с изпитателен срок.

Периодът, в който е продължило незаконното наказателно производство против ищеца, е **от 11.10.12г. до 12.01.23г. – 10 години и 3 месеца**. Наказателното производство е било провеждано против четирима подсъдими за усложнена престъпна дейност, изискващо събиране и проверка на множество доказателства в рамките на досъдебната и на съдебната му фаза (вкл. и с участието на лице, което е наказателно неотговорно и това обстоятелство също е изисквало допълнително събиране на доказателства с оглед неговото психично състояние и за проверка на първоначално изнесените от същото данни). По делото са били проведени множество експертизи, действия по претърсване и изземване на веществени доказателства (вкл. и двете претърсвания и изземвания с участието на И. – на 11.10.12г. в кантората му и на 17.10.12г. в дома му), разпити на свидетели и изслушване на експерти. Наред с това съответния първоинстанционен съд е бил многократно сезиран с най-различни искания от обвиняемите и от ощетеното юридическо лице, вкл. и от ищеца И. (виж по-горе подробно

посочените ЧНД, образувани най-вече през 2014г. и 2015г., вкл. и с множество искания от обвиняемия за ускоряване на наказателното производство, които поради своята неоснователност, са били отхвърляни). Налице е обаче съдебен акт, който е установил наличието на хипотезата на чл. 368, ал. 1 от НПК (изтекли 2 г., 9 м. и 10 дни, без да се включва времето, през което делото е било в съда - общо 8 месеца и 12 дни), поради което досъдебното производство е било върнато на прокуратурата, на която е дадена възможност в 3-месечен срок да го внесе с обвинителен акт, с предложение за споразумение или да го прекрати (определение № 511/14.08.15г. по ЧНД № 556/15г. на РС-Г. Оряховица). Отделно от това, в рамките на съдебната фаза на наказателния процес са били проведени **общо 20 открити съдебни заседания на всички съдебни инстанции**, в които без изключения е участвал лично подсъдимият И.. Наказателното производство в съдебната му фаза е продължило около 7 години.

Съдът намира, че от цитираните по-горе доказателства следва да се приеме, че за периода на изтърпяване на наложените две най-тежки МНО – от 11.10.12г. до 21.12.12г. ищецът не е могъл ефективно да упражнява адвокатската си дейност. Въпреки това обаче за периода на действие на МНО „домашен арест“ при поискване от ищеца, на същия му е било разрешавано да се явява по делата на свои клиенти пред съда. Това само до известна степен е компенсирало обективно наложеното чрез МНО ограничение при упражняването на професията, тъй като безспорно последната изисква възможността за свободна среща с клиенти, даване на съвети и извършване на съответните справки, касаещи конкретни казуси. Последното пък предполага възможността за свободно придвижване извън дома и наличието на нормална работна среда. Същевременно ищецът е бил лишен от своя компютър и техническите си средства за комуникация, които са били иззети от офиса и от дома му. Съдът приема, че това допълнително е затруднило възможността ищецът да упражнява своята професия пълноценно, но не го е лишило изобщо от тази възможност, защото такива технически средства не са недостъпни, вкл. и чрез ползването на компютъра на неговата съпруга (виж показанията ѝ по-горе, че тя му е предоставяла собствения си компютър). Освен това с постановление от **11.01.13г.** е била върната компютърната конфигурация, иззета от дома на ищеца. Съобразно показанията на съпругата му, след като се върнал да работи, макар и придвижвайки се с патерици (т.е. през 2013г. след възстановяването от битовата травма), същият се снабдил и с ваучер за телефона си, за да може да контактува с клиентите си. В тази връзка съдът не кредитира показанията на св. Ат., че поради липса на комуникация с ищеца, бил принуден да изчака година-две, преди да възложи воденето на дела на И..

Обстоятелството, че на 01.01.13г. ищецът е претърпял битова злополука и получил фрактура на крайника, наложила болнично и домашно лечение

през 2013г. (така от медицинските документи, представени на л. 119-151 от първоинстанционното дело и от свидетелските показания на съпругата му и на св. Р.), също следва да бъде отчетено като обективно възпрепятстващо ищеца да упражнява своята професия, което обаче е независимо от воденото срещу него наказателно производство и изземването по същото на вещи, необходими за упражняване на адвокатската дейност.

Поради всичко това съдът приема, че във връзка с воденото срещу него наказателно производство И. действително е бил затруднен да упражнява адвокатската си професия, но това е било само за периода от 11.10.12г. до 21.12.12г. (поради наложените му най-тежки МНО). В никакъв случай обаче той не е бил изцяло лишен от тази възможност, защото с разрешение на прокурора се е явявал по поетите до момента дела, ползвал е компютъра на съпругата си, а след това и върнатия им домашен компютър, снабдил се с ваучер за телефона си за осъществяване на комуникация с клиентите и започнал да посещава кантората си, когато е бил в състояние да се придвижва с патерици след претърпяната злополука на 01.01.13г. В тази насока следва да се преценяват и показанията на свидетеля Р., чийто дела ищецът продължил да обслужва като адвокат, макар и с уговорката, че ако му отнемат адвокатските права – следва да си търси друг адвокат.

Съдът обаче намира, че изземването на личните (предвид тяхното връщане със съдебния акт, неоспорено от прокуратурата) парични средства от 6 000 лв. и 100 евро от кантората на ищеца на 11.10.12г., както и налагането на запор върху банковата му сметка, са го лишили обективно от налични парични средства. Това е рефлектирало и върху задоволяването на семейството от финансови средства във връзка с неговата издръжка. В тази връзка, макар и неподкрепени с други доказателства, съдът приема за установено по делото въз основа на взаимно допълващите се показания на св. И.а и св. Р., че именно поради липсата на достатъчно парични средства и необходимостта от посрещане на разходите във връзка с лечението на ищеца след злополуката на 01.01.13г., се наложило семейството да поиска и получи паричен заем от 5 000 лв. от св. Р.. Това утежнено финансово състояние на ищеца и неговото семейство е в резултат на проведените процесуално-следствени действия по наказателното дело.

Съдът не кредитира показанията на св. И.а, тъй като същите не са подкрепени от останалия доказателствен материал (в тази насока такъв изобщо липсва), в които е посочено, че към момента на задържането на съпруга ѝ, нейният баща е бил с онкологично заболяване и в този момент е следвало да се закупуват лекарства на значителна стойност. Поради това и лишаването от достатъчно финансови средства на семейството чрез процесуалните действия по наказателното дело, не е рефлектирало негативно върху емоционалната сфера на ищеца в посочената насока – да не може да

помогне финансово на бащата на своята съпруга. Не са подкрепени с доказателства и останалите показания на св. И.а, че се наложило да вземе заем от своя приятелка, както и да прави опити да получи заем от банка.

Въпреки изземването от адвокатската кантора на ищеца на носители на информация (електронни и книжни), няма доказване от страна на ищеца, че тази информация не е била свързана със започналото разследване (напротив, същите са описани в протокола за изземване и са свързани изцяло с досъдебното производство), както и с данни (лична и друга информация) на други негови клиенти или на други лица, които нямат връзка с наказателното производство. Отделно от това, по делото няма доказателства, събраната от прокуратурата информация чрез изетите от кантората документи и веществени доказателства, да е била неправомерно използвана или разпространявана. Поради това оплакванията на ищеца в тази насока не могат да бъдат основателно свързани с претърпените от него вреди от незаконното му наказателно преследване.

По делото са събрани доказателства, че още на 12.10.12г. (непосредствено след задържането на ищеца на 10.10.12г. и повдигането му на обвинение на 11.10.12г.) е бил проведен от директора на ОД на МВР-Търговище брифинг за журналисти, посветен на започналите действия по разследване на престъплението измама, извършено от няколко лица. Посочването на инициалите на ищеца, неговата възраст и професия, са били достатъчни за неговото идентифициране не само от неговите приятели и познати (св. Р. и св. Ат., които сочат, че да научили за задържането именно от новините), но най-вероятно и от неголямата професионална и гражданска общност в населеното място, в което И. живее и упражнява професията си на адвокат.

Всичко това съдът определя като действия, които са довели до създаването на предварителна негативна оценка у обществеността относно извършени престъпни деяния от посочените лица, вкл. и от ищеца, които на този етап не са били солидно подкрепени с доказателства. Освен това няма никаква необходимост при информиране на обществото от страна на полицията, че в рамките на своята разследваща дейност работи по разкриването на дадено престъпно деяние, да се извършва квалификация на поведението на адвоката като „нагло“, защото същият е отправил искане за отвод на разследващите органи от гр. Т.. Освен това допълването на информацията и относно предвиденото за такъв вид престъпления наказание в НК, без това да е провокирано от въпрос на журналисти, създава допълнително нагласата за очаквано осъждане на посочените от полицията лица и за налагането на цитираните наказания. Поради това и съдът приема въз основа и на показанията на св. И.а и св. Р., че това се отразило негативно на ищеца и безспорно е въздействало върху неговото самочувствие като

адвокат, като съпруг и родител.

Съдът намира, че начинът, по който е станало оповестяването на информация от директора на ОД на МВР-Търговище (в представените материали за дадения брифинг не е отбелязано с какво е участвал вторият представител на полицията), излиза извън рамките на необходимостта от информиране на обществеността за дейността на правоохранителните органи. Това е така, защото още на този най-ранен етап от разследването, директорът на полицията е описал механизма на извършване на измамата, посочвайки всички участници, обяснявайки, че тъй като сумите били големи, се налагало ползването на адвокатска защита и поради това е участвал адвоката от Търговище, който е изготвил всякакви документи и прехвърлил част от парите от една банка в друга. Освен това директорът на полицията е определил държането на адвоката като „абсолютно нагло“ и го определил като един от „основните двигатели на измамата“. Посочил е накрая и предвиденото наказание за престъплението по чл. 210 от НК – лишаване от свобода от 1 г. до 8 г. Изнесената информация е станала известна на директора на ОД на МВР, предвид служебното му положение (виж м материалите по ДП, че част от действията на разследващите полицаи са били съгласувани именно с това длъжностно лице), но същият без изрично дадено разрешение, но и при липсата на обратна реакция от осъществяващия общия надзор върху разследването наблюдаващ прокурор, е свикал брифинг за изнасяне на информация по разследването на извършено престъпление.

Поради това и изхождайки от указанията, дадени с цитираното по-горе ТР № 5/15.06.15г. по т.д. № 5/13г. на ОСГК на ВКС, настоящият състав на съда намира, че и при разгласяването на информацията относно висящо наказателно производство, което е станало по недопустим от процесуалния ред начин или извън необходимостта от информиране на обществеността за дейността на разследващите органи, и от това за обвиняемия са настъпили вреди – отговарят органите на прокуратурата, които упражняват надзор върху разследващите органи, както и самият разследващ орган от съответното поделение на МВР, респ. самото МВР, когато съответното служебно или трудово правоотношение на съответното длъжностно лице, е възникнало с него. Това е така, защото и съответният държавен орган, действащ в рамките на разследването по наказателното производство, следва да е обвързан от съдебния акт, *за да промени практиката си и да вземе мерки за отстраняване на причините за увреждането.*

Според действалия към 12.10.12г. ЗМВР (обн. ДВ, бр. 17/24.02.2006г., в сила от 01.05.06г. и отменен с ДВ, бр. 53/27.06.14г.), директорите на ОД на МВР като държавни служители на длъжности от категория А и Б (виж действалия Класификатор на длъжностите в МВР, утвърден със Заповед № Из-3097 от 29.12.2010 г.) се назначават от министъра на вътрешните работи (чл.

185, т. 1 от посочения ЗМВР) и са подчинени на министъра и на главния секретар на МВР ((л. 29а от посочения ЗМВР). Поради това и настоящият състав на съда намира, че от една страна, надлежен ответник по иска следва да е самото МВР като юридическо лице (предвид учреденото чрез министъра служебно правоотношение с директора на ОД на МВР-Търговище) и от друга страна – този държавен орган следва да носи отговорност за действията и бездействията на своите служители във връзка с вреди, произтекли от разгласяването на информация, станала им известна във връзка със заеманото служебно правоотношение, но в разрез с допустимите за това правила на разследването. Поради това и съдът намира за неоснователно възражението на представителя на МВР за недопустимост на иска против него за солидарното му осъждане с Прокуратурата на РБ, както и поради това за недопустимост на обжалвания съдебен акт.

Следва да се отбележи, че евентуални негативни преживявания на близки на ищеца, свързани с воденото срещу него наказателно производство, биха имали значение само доколкото са провокирали допълнителни негативни преживявания у самия ищеца. В тази връзка следва да се приеме, че синът на ищеца, който е бил на \* години, също е преживявал факта на задържането на баща му и неговото привличане към наказателна отговорност, за което информация е била оповестена и в медиите. Същевременно обаче показанията на св. И.а, че вследствие на това синът им имал „няколко тъмни епизоди“ – бил разстроен и пред депресивно състояние, което наложило ползването на консултации с психолог и психиатър, не са подкрепени с никакви доказателства по делото, поради което съдът не ги кредитира. Въпреки това, обстоятелството, че И. е бил принуден да дава обяснения на подрастващия си син, че е невинен и че всичко трябва да се провери в съда, също се е отразило негативно на самия ищец и следва да бъде отчетено при определянето на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди.

По делото няма преки доказателства за някакво значително влошаване на здравословното състояние на ищеца в резултат на незаконното наказателно производство. Липсват медицински документи, които да удостоверяват наличието на изменения в психичната и емоционалната сфера на ищеца, които да имат клиничен характер. В тази връзка съпругата му съобщава за започнали паник-атаки при И., свидетелят Р. - за вегетативни реакции като обилно изпотяване и нервност по време, близко до провеждането на заседания по наказателното дело на ищеца, св. П. – за изпадането в депресивни състояния и насочването на ищеца към специалисти, които му изписвали лекарства (едното лекарство е назовано по име от св. И.а). Липсват обаче документи, удостоверяващи извършени медицински прегледи, определящи диагнози, както и предписани и закупени лекарствени средства.

Съдът приема, че образуването и поддържане против ищеца незаконно

обвинение се е отразило негативно и върху отношенията на ищеца с неговите най-близки - майка му и сестра му, тъй като според показанията на съпругата му, ищецът е разрешил контактите си с тях, защото те все го питали как се чувства и какво става с разследването. Това създавало допълнително напрежение у него. Същевременно, отново от показанията на св. И.а се установява, че част от колегите на ищеца започнали да избягват контакти с него, но друга част не променили отношението си по никакъв начин. Последното се подкрепя и от показанията на св. Р. и св. Ат., които не са прекратили нито служебните, нито личните си отношения с ищеца. Напротив, той е получил тяхната човешка подкрепа и доверие в професионалните му качества. Приятелите на И. продължили да се събират с него и дори да се опитват да го подкрепят по своеобразен начин с шегите си по повод делото (така св. Р.).

В обобщение на изложеното следва да се посочи, че преди привличането на ищеца като обвиняем, същият е бил вписан като адвокат и упражнявал дейността си от около близо 3 години. Имал създадено добро име като професионалист сред клиентите си. Личното и семейното му положение и натрупания до момента житейски опит (бил е на възраст, предполагаща най-голяма трудова активност) са му давали самочувствие на реализиран се в личен и обществен план човек. Бил е задържан и обвинен в извършването на тежки умишлени престъпления, като за период от 2 месеца и 10 дни е бил с наложени МНО, които са му ограничили правата на свободно придвижване и са затруднили възможността пълноценно да упражнява своята професия. Изземването на парични средства като веществени доказателства и запорирането на такива в банка, са лишили семейството му от издръжка и възможността да посрещат настъпилите извънредни разходи по лечението му, във връзка с претърпян битов инцидент. Повдигнатите обвинения са били за 2 тежки умишлени престъпления, като едното прокуратурата „мълчаливо“ не е поддържала чрез непосочването му във внесения в съда обвинителен акт (без изрично прекратяване на производството по това обвинение, но при дадена от първоинстанционния съд яснота, че по същото няма да се произнася). Безспорно повдигнатото обвинение е било свързано именно с упражняваната от ищеца адвокатска професия, защото в този смисъл пред обществото е била оповестена неговата роля в механизма на извършване на престъплението – неговите професионални качества били използвани за осъществяване на измамата от сговорилите се за това съучастници. Това допълнително е рефлектирало върху личната сфера на ищеца, тъй като адвокатската професия има за своя основна цел да се осигури гарантиране на спазването на законността и защитата на правата на правните субекти. В тази връзка незаконното обвинение е било предпоставка за разколебаване на доверието в професионализма на ищеца и за уронване на неговия професионален



авторитет. Принудителното задържане и ограничаване в придвижване като мерки за процесуална принуда, вида на повдигнатото обвинение и начина на неговото оповестяване, многобройните процесуални действия на досъдебната и съдебна фаза на делото, са рефлектирали негативно върху емоционалната сфера на ищеца, включително и косвено - чрез възприемането от ищеца на промененото поведение и реакция на част от близките и на част от клиенти и колеги. Изключително продължилото във времето наказателно производство (макар и с оглед усложнената престъпна дейност и множеството подсъдими процесът да е изисквал извършването на съответни процесуални действия) също е допринесло за негативните преживявания на ищеца, защото това представлява цяло десетилетие от зрялата възраст на един професионално и личностно ангажиран човек. Наказателното производство е надхвърлящо разумния срок за неговото приключване. Същевременно след първоначалното оповестяване на информацията за образуваното наказателно производство и информацията за промените в мерките за неотклонение на обвиняемите, няма данни по делото обществото да е било осведомявано и за последвалите осъдителни присъди и изобщо за развитието на този процес, което да е допълнило негативните изживявания на ищеца. Още повече, че съдебната фаза на наказателното производство е била провеждана в друго населено място и в друга област.

При ищеца е настъпила промяна в емоционалния баланс чрез преживените стрес, страх от осъждане и загубване на адвокатски права, безпокойство за бъдещето с оглед реакцията на близки роднини и на подрастващото дете, трикратно преживяване на постановени осъдителни присъди и многократно участие в процесуално-следствени действия и в открити съдебни заседания по делата. Същият е загубил самоувереност и са били налице вегетативни реакции. Същевременно обаче тези негативни преживявания не могат да бъдат определени като надхвърлящи обичайните – нито тяхната същност, нито техния интензитет могат да бъдат определени като извънредни и с тежки за здравето и психиката на ищеца последици. Няма доказателства и ищецът да е бил изолиран от своите близки, приятели и колеги – напротив, съпругата му го е защитавала професионално и човешки го е подкрепяла през целия период на наказателното производство. Неговите приятели са продължили социалните си контакти с него и са го подпомагали в трудните моменти – материално и морално. С изключение на първите няколко месеца от наказателното производство, повдигнатото обвинение не е повлияло съществено на професионалната ангажираност на ищеца като адвокат, тъй като неговите клиенти не са оттеглили доверието си и са продължили да му възлагат осъществяването на защитата на правата им. Постановяването на окончателната оправдателна присъда от ВКС е подействала облекчаващо на ищеца (така в показанията на неговата съпруга),

макар и същият все още да не е изцяло преодолял последиците от дълго продължилия наказателен процес, който и поради самата си същност също има отрицателно въздействие върху човешката психика.

С оглед на всичко гореизложено следва да се приеме, че ищецът е претърпял негативни преживявания от незаконното обвинение, но същите не надхвърлят обичайните такива. Доказаните по делото неимуществени вреди като преживян стрес, загуба на вяра в правоохранителните органи, промени в професионалната и социална активност, напрежение и страх във връзка с евентуално осъждане и загубване на адвокатски права, промени в нормалния ритъм на живот, изискват определянето на адекватно обезщетение, което да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай.

В тази връзка съдът съобрази и конкретната социално-икономическа обстановка в страната към момента на настъпването на вредите – 2012г.-2023г. Средният годишен доход на едно лице по данни на НСИ за годините от 2013г. до 2022г. включително е бил съответно по години: 2013г. - 4 814 лв., 2014г. - 4 813 лв., 2015г. - 4 953 лв., 2016г. - 5 167 лв., 2017г. - 5 586 лв., 2018г. - 6 013 лв., 2019г. - 6 592 лв., 2020 г. - 7 002 лв., 2021г. - 7 705 лв. и 2022г. - 9 008 лв. (общо 61 653 лв., а средно на година за десетилетието – 6 165.30 лв.).

При това положение, отчитайки всички изброени по-горе конкретни факти по този случай - вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него; тежестта на повдигнатото обвинение, по което ищецът е бил оправдан; продължителността на наказателното производство; взетите мерки за неотклонение; отражението на целия наказателен процес върху здравословното му състояние и живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук, както и икономическата конюнктура за периода на незаконното наказателно производство, съдът намира, че адекватното глобално парично обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, следва да се определи в размер на **общо 33 000 лв.**, от които 25 000 лв. са за незаконно повдигнатото и поддържано обвинение, по което ищецът е бил оправдан и 8 000 лв. е обезщетението за нарушението на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок (виж в тази връзка Решение № 50152 от 16.11.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4455/2021 г., III г. о., ГК, произнесено при сходни, но не идентични факти).

Двамата ответници (като надлежни процесуални субституенти на материалноотговорният правен субект - държавата) следва да бъдат солидарно осъдени да заплатят определеното от съда глобално обезщетение. Съобразно отправеното от ищеца искане, сумата следва да се присъди, ведно със законната лихва, считано от влизането в сила на оправдателната присъда - 12.01.23г., до окончателното ѝ изплащане.

Поради това първоинстанционното решение, с което е присъдено обезщетение за неимуществени вреди за горницата над 33 000 лв. до 160 000 лв. следва да се отмени и предявения иск следва да се отхвърли. Решението следва да се потвърди в отхвърлителната му част за разликата над 160 000 лв. до предявения размер от 250 000 лв.

**По претенциите за присъждане на обезщетения за имуществени вреди.**

Съобразно установеното от материалите по приложените дела, което беше подробно коментирано по-горе, самият ищец е отричал намерената при претърсването му в адвокатската кантора на 11.10.12г. парична сума от 45 000 лв., да е негова. В протокола от това процесуално действие са отразени саморъчно написаните от И. обяснения: възразил срещу изземването на компютърната конфигурация, 2 бр. флаш памети и документи, които не касаят делото, на осн. чл. 33 от ЗАДв.; възразил срещу изземването на паричните средства, за които е дал обяснение, в размер на 6 000 лв. и 100 евро; допълнил, че предвид обстоятелството, че офиса му е бил разбит по време, когато е бил задържан, **то оспорва, че са негови всички вещи, които не е предал доброволно** (т. I, л. 63-66). В съставения във връзка с извършеното претърсване и изземване в адвокатския офис протокол е записано, че обвиняемият И. **доброволно** е предал мобилен телефон и СИМ карта, компютърна конфигурация. Предадените доброволно от ищеца вещи са описани в протокол от 11.10.12г., приложен в т. I, л. 77.

Все в този смисъл е и даденото от ищеца писмено сведение, в което същият е посочил, че при пристигането в офиса му са заварили външната врата разбита; че при претърсването се установило, че в офиса му има голяма сума, **която не е негова и няма обяснения, тъй като не е бил в кантората си от 17:00 ч. на 10.10.12г.** (т. I, л. 39).

Наред с това, в подадената на **19.10.12г.** от адв. Д. И.а като пълномощник на Цв. И. молба до РП-Търговище, е било поискано връщането на иззетата от кантората му на 11.10.12г. сума от 6 000 лв. и иззетите на 17.10.12г. сума от 600 лв. и компютърна конфигурация от дома им, представяйки доказателства за произхода на тази сума (т. IV, л. 110-111). Поради това следва да се приеме, че и към посочения по-късен момент И. не е имал никакви претенции за сумата от 45 000 лв., напротив – отричал е същата да е негова и претендирал връщане на други суми и вещи.

Отделно от горното, въз основа на искането на ощетеното юридическо лице, прокурорът е издал на 29.10.12г. постановление, в което е констатирано липсата на посочено основание за притежаването от ищеца на посочената сума. Поради това и въз основа на представените от дружеството доказателства за извършване на плащания на парични суми, за които твърди, че част от същите представлява и тази сума, е приел, че иззетата сума от

кантората на адв. И. в размер на 45 000 лв., е собственост на „А. Б.“ ООД. Разпоредено е връщането на тази сума на дружеството. Въпреки връчването на постановлението на ищеца и указанието за възможността да го обжалва – същият не го е оспорил.

Поради изложеното съдът намира, че сумата от 45 000 лв. не е принадлежала на ищеца и вреди, причинени му от нейното изземване в рамките на наказателното производство, не са настъпили за него. Поради това и не се дължи законна лихва върху тази сума, считано от момента на нейното изземване. Първоинстанционното решение в тази му част следва да бъде отменено и искът като неоснователен следва да се отхвърли.

Иззетата на 11.10.12г. в рамките на незаконното наказателно производство против ищеца сума от 6 000 лв., приета от наказателния съд за негова, поради което му е била върната с присъдата по ВНОХД № 291/20г. на ОС-В. Търново от 26.10.21г. Лишаването на ищеца от възможността да се ползва от тази сума е довело до претърпяването на вреди, съизмерими поне с размера на законната лихва за периода от момента на нейното незаконно изземване до датата на нейното връщане – чл. 86, ал. 1, вр. чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Изчислен с помощта на достъпен в електронното пространство калкулатор (на адрес [https://www.calculator.bg/1/lihvi\\_zadaljenia.html](https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html)), размерът на законната лихва върху сумата от 6 000 лв. за периода от 11.10.12г. до 26.10.21г. възлиза на 5 511.48 лв. Поради това претенцията е основателна и следва да се уважи в уточнения пред въззивната инстанция **размер от 5 510 лв.**

Тъй като първоинстанционният съд е разгледал така предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, съизмерими със законната лихва върху сумата от 6 000 лв. за посочения период (произнесъл се е по фактите и съобразно отправеното искане, макар и без уточнен размер на тази претенция), то решението му следва да се потвърди, с посочване на присъдения в полза на ищеца размер на обезщетението от 5 510 лв.

#### **По разноските.**

Пред първоинстанционния съд е претендирано присъждането на адвокатско възнаграждение в полза на адв. К. В. за оказана безплатна адвокатска помощ в полза на ищеца, на осн. чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗАдв. Съобразно нормите на чл. 7, ал. 2, т. 2, т. 4 и т. 5, вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 на ВАДв.С и съразмерно на уважените части на предявените искове на осн. чл. 10, ал. 3, изр. 2 от ЗОДОВ (в общ размер на 33 000 лв. и 5 510 лв.), общото възнаграждение, което следва да се присъди в полза на адв. Венков, възлиза на 2 784.80 лв. (1 933.80 лв.+851лв.). Същото следва да се присъди с ДДС. Първоинстанционното решение следва да се отмени за разликата над дължимото възнаграждение **от 2 784.80 лв.** до присъденото в размер на 15 420 лв. с ДДС.

С оглед отправеното от ответника МВР искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, такова следва да му се присъди за първата инстанция в размер на **470.80 лв.**, на осн. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ – съразмерна част от определения размер по реда на чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на отхвърлената част от исковете.

Предвид неоснователността на въззивната жалба на ищеца, разноски за настоящата инстанция не следва да му се присъждат.

Пред въззивната инстанция е осъществена безплатна адвокатска защита на ищеца от адв. В. и предвид неоснователността на въззивната жалба на ответниците до дължимия размер от 33 000 лв. и за сумата от 5 510 лв. (законната лихва върху сумата от 6 000 лв. за периода от 12.10.12г. до 26.10.21г.), то в полза на адв. В. на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. следва да се присъди съразмерна на отхвърлената част на предмета на въззивните жалби на ответниците, сума в размер на общо **2 784.80 лв.**

Въззивникът Прокуратурата на Република България не е направил разноски, не претендира такива, поради което и не следва да му се присъждат.

С оглед отправеното от въззивника (той и въззиваем) МВР искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция, такова следва да му се присъди и за въззивната инстанция в размер на **470.80 лв.**, на осн. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ – сбор от съразмерните части от уважените части от въззивната му жалба и за защитата по отхвърлената част на въззивната жалба на ищеца.

Воден от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 69/19.07.2023г., допълнено с решение № 75/24.08.23г., постановени по гражданско дело № 76 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Търговище, **в частите му**, с които:

- Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, са осъдени солидарно да заплатят на Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т.: **сума до размер на 33 000 (тридесет и три хиляди) лв.**, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение № 50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.01.23г. до

окончателното ѝ изплащане; **законната лихва върху главница от 6 000 лв.** – парични средства, иззети и съхранявани като веществено доказателство по наказателното производство, считано от датата на отнемането ѝ на 12.10.12г. до датата на връщането ѝ на 26.10.21г. (**която законна лихва възлиза на сума от 5 510 лв. /пет хиляди петстотин и десет лв./, съобразно уточнението на размера, извършено пред въззивната инстанция**), на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.;

- е отхвърлен иска на Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т. за солидарното осъждане на Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, **за заплащане на разликата над сумата от 160 000 лв. до претендирания размер от 250 000 лв.** като обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение № 50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

- Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, са осъдени солидарно да заплатят на адв. К. С. В. от АК-Търговище, ЕГН \*\*\*\*\* адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., до дължимия размер **от 2 784.80 лв. с ДДС.**

**ОТМЕНЯ** решение № 69/19.07.2023г., допълнено с решение № 75/24.08.23г., постановени по гражданско дело № 76 по описа за 2023г. на Окръжен съд-Търговище, **в частите му**, с които:

- Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, са осъдени солидарно да заплатят на Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т., **разликата над дължимия размер от 33 000 (тридесет и три хиляди) лв. до присъдения размер от 160 000 лв.,** като обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение № 50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС, **ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.01.23г. до окончателното ѝ изплащане**, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ;

- Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, са осъдени солидарно да заплатят на Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т., сумата от **45 000 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от незаконно обвинение, иззета от адвокатската кантора на 12.10.12г., ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на изземването на 12.10.12г. до окончателното ѝ връщане;

- Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, са осъдени солидарно да заплатят на адв. К. С. В. от АК-Търговище, ЕГН \*\*\*\*\* адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., за разликата над дължимия размер от **2 784.80 лв. с ДДС до присъдения размер от 15 420 лв. с ДДС, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

**ОТХВЪРЛЯ** исквете на Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т. за солидарното осъждане на Прокуратурата на Република България, гр. София и Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София, да му заплатят:

- **разликата над дължимия размер от 33 000 (тридесет и три хиляди) лв. до присъдения размер от 160 000 лв.**, като обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпления по чл. 215, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 210, ал. 1, т. 2 и 5, във връзка с чл. 209, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 4 от НК, повдигнато на 11.10.2012г. от Районна прокуратура-Търговище по ДП №182/2012г. на ОДМВР-Търговище и поддържано до оправдаването му с влязло в сила на 12.01.2023г. решение № 50152/12.01.2023г. по к.н.о.х.д. №337/2022г. на ВКС, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 12.01.23г. до окончателното ѝ изплащане, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ;

- сумата от **45 000 (четиридесет и пет хиляди лева)лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от незаконно обвинение, иззета от адвокатската кантора на 12.10.12г., ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от датата на изземването на 12.10.12г. до окончателното ѝ връщане, на осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

**ОСЪЖДА** Ц. Н. И., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Т. да заплати на Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София сумата в размер на **470.80 (четиристотин и седемдесет лева и осемдесет ст.) лв.** – юрисконсултско възнаграждение за първата инстанция и сумата от **470.80 (четиристотин и седемдесет лева и осемдесет ст.) лв.** – юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция, на осн. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ.

**ОСЪЖДА** Прокуратурата на Република България, гр. София и

Министерство на вътрешните работи на Република България, гр.София да заплатят на адв. К. С. В. от АК-Търговище, ЕГН \*\*\*\*\* адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. в размер на **2 784.80 лв. с ДДС**.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението до страните при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване съобразно чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_